

UZASADNIENIE

I. Cel wprowadzanych zmian

W dniu 24 września 2023 r. weszła w życie nowelizacja ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. poz. 1688, z późn. zm.), która zobligowała gminy do sporządzenia planów ogólnych – nowych opracowań planistycznych w randze aktu prawa miejscowego, obejmujących całą gminę i sporządzanych wyłącznie w formie cyfrowej. Dokument ten w znacznej mierze zastąpi dotychczasowe studia uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gmin, które zgodnie z art. 65 ww. nowelizacji stracą moc najpóźniej z dniem 1 lipca 2026 r. W tym samym terminie zakończy się okres przejściowy i wejdą w życie wszystkie znowelizowane przepisy reformy systemu planowania przestrzennego.

Po tym czasie uchwalanie miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego oraz wydawanie decyzji lokalizacyjnych (o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego oraz o warunkach zabudowy) będzie możliwe, jeśli w danej gminie wszedł w życie plan ogólny.

Stan zaawansowania prac nad planami ogólnymi oraz fakt, że część samorządów jeszcze nie przystąpiła do jego sporządzania, powoduje konieczność zmiany przepisu uzależniającego możliwość wydania decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego od wejścia w życie planu ogólnego gminy. Zmiana taka pozwoli gminom na ciągłość realizacji niezbędnych inwestycji celu publicznego przy równoległym sporządzaniu planu ogólnego.

II. Szczegółowy opis wprowadzanych regulacji

W art. 1 projektu ustawy zawarto zmiany w art. 59 ustawy z dnia 7 lipca 2023 r. o zmianie ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym oraz niektórych innych ustaw, zwanej dalej „ustawą o zmianie ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym”.

Celem nowelizacji jest umożliwienie wydawania decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego w okresie od dnia utraty mocy studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy do czasu uchwalenia planu ogólnego. Dlatego w art. 59 ustawy o zmianie ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym należało zmodyfikować ust. 3, w ten sposób, że usunięto z jego brzmienia zakaz wydawania decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego we wskazanym okresie (zmiana w art. 1 pkt 3 projektu ustawy).

Dotychczasowy art. 59 ust. 2 określał podstawę prawną dla wydawania decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego oraz decyzji o warunkach zabudowy w okresie do dnia utraty mocy przez studium w danej gminie. Ze względu na zmianę w ust. 3 konieczne stało się określenie podstawy prawnej dla wydania decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego po dniu utraty mocy studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy a przed dniem wejścia w życie planu ogólnego. Dlatego dodano ust. 2a, w którym określono podstawę prawną dla inwestycji celu publicznego (zmiana w art. 1 pkt 2

projektu ustawy), a w konsekwencji z zakresu ust. 2 usunięto określenie podstawy prawnej dla takich decyzji (zmiana w art. 1 pkt 1 projektu ustawy).

Dodawany w art. 1 pkt 4 projektu ustawy, art. 59 ust. 4 ustawy o zmianie ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, zawiera normę zawartą uprzednio w ust. 3, stanowiącą o niestosowaniu wymogu wejścia w życie planu ogólnego dla decyzji o warunkach zabudowy wydawanych na terenach zamkniętych. Przepis wyodrębniono w celu jednoznacznego wskazania podstawy prawnej (odesłanie do ust. 2) dla decyzji o warunkach zabudowy, wydawanych w okresie między utratą mocy studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy a uchwaleniem planów ogólnych gmin.

Zgodnie z art. 2 ustawa wejdzie w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia

III. Pozostałe informacje

Zgodnie z art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. z 2017 r. poz. 248, z późn. zm.) oraz § 52 ust. 1 uchwały nr 190 Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. – Regulamin pracy Rady Ministrów (M.P. z 2024 r. poz. 806), projekt ustawy został udostępniony w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej Rządowego Centrum Legislacji, w serwisie „Rządowy Proces Legislacyjny”.

Projekt ustawy nie wymaga przedstawienia właściwym organom i instytucjom Unii Europejskiej, w tym Europejskiemu Bankowi Centralnemu, w celu uzyskania opinii, dokonania powiadomienia, konsultacji albo uzgodnienia, o którym mowa w § 27 ust. 4 uchwały nr 190 Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. – Regulamin pracy Rady Ministrów.

Projekt ustawy nie jest sprzeczny z przepisami Unii Europejskiej.

Projekt ustawy nie zawiera przepisów technicznych w rozumieniu rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. poz. 2039, z późn. zm.) i w związku z tym nie podlega notyfikacji przewidzianej tymi przepisami.

Projekt ustawy nie wymaga notyfikacji programu pomocowego, zgodnie z przepisami ustawy z dnia 30 kwietnia 2004 r. o postępowaniu w sprawach dotyczących pomocy publicznej (Dz. U. z 2023 r. poz. 702, z późn. zm.). Wprowadzone regulacje nie stanowią pomocy publicznej, gdyż nie odnoszą się do przepływu środków finansowych, jak również nie przewiduje się w nich udzielenia przez władze publiczne korzyści ekonomicznej.

Projekt ustawy wpłynie pozytywnie na działalność mikroprzedsiębiorców, małych i średnich przedsiębiorców, jeżeli prowadzą oni działalność w zakresie inwestycji, których mogą dotyczyć decyzje o których mowa w projekcie ustawy.